

7. Az ember természete

Az első emberpár Isten képmására lett teremtve egyéniiséggel, hatalommal és szabadsággal, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Bár teremtett szabad lény, a test, a lélek és a szellem oszthatatlan egysége, mégis Istentől függ az élet. Amikor ősszemeink nem engedelmességek Istennek, megtagadták Istentől való függőségüket és elvesztették Istentől kapott kiváltságukat. Isten képmására állított bennük, és a halál alattvalóivá lettek. Utódaik ezt a megromlott természetet és annak következményeit öröklék. Gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal születtek. Isten megbékéltette magával a földet Krisztusban, és Szentleke által a bűnbűnös halandós emberben helyreállította alkotását. Isten dicsőségre lettek teremtve, és az őt hívottak el, hogy szeressék Őt és egymást, és gondot árnyezetükre. (1Máz 1:26-28; 2:7; Zsolt 8:4-8; ApCsel 17:24-28; 1Máz 3; Zsolt 51:5; Róm 5:12-17; 2Kor 5:19-20; Zsolt 51:10; 1Jn 4:7-8,11,20; 1Máz 2:15)

És ez mondta Isten: Teremtsek ember a mi képünkre és hasonlatosságunkra." Isten nem a szavával hálta életre teremtése koronáját, hanem szeretettel lehajolt, hogy a föld porából formálja meg ezt az új teremtményt.

A föld legmesteribb szobrása sem formázhatott volna ilyen nemes lényt. Michelangelo talán képes lett volna kifogni az ajkátba ejtő kőt, de vajon mi lett volna az Isten által olyan gondosan, bonctani és élettani szempontból is megtervezett testtel, amelyre a feladatokat és a szépséget egyaránt szem előtt tartotta?

A tökéletes forma elkészítését, minden hajszál, szempilla és köröm a helyére került, de Isten még nem fejezte be a művet. Terve szerint az embernek nem kellett volna fülkúpacnak lennie, hanem azt akarta, hogy teremtménye éljen, gondolkodjon, alkotson, és dicsőségekben névelkedjen.

A Teremtő e nagyszerű forma felállítását hajlva, észlelhette vala az ő orrába életnek leheletét. Így lőn az ember élő lény (2:7; v. 1:26). Isten tudta, hogy az embernek társra van szüksége, ezért alkotott mellé őt és segítőit, hozzá illő "bocsátott" adámmra, és amikor adám elaludt, egyik kivett oldalborszájából megteremtette az asszonyt (1Máz 2:18-21-22). Ez Teremtő tehát Isten az embert az ő képmására, Isten képmására teremtő őt: férfivá és asszonnyá teremtő (1:27) Majd megáldotta őket, és így szól hozzájuk: "Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön minden élő állatokon" (1Máz 1:28). Isten sokkal pompásabb kerti otthont adott adámnak és nővéreinek, mint amelyet ma bárhol is láthatunk. A fákat, a szőlőket, a virágokat, a dombokat és a völgyeket mind maga a Mester dő-szátette fel. Volt ott két különleges fa - az élet fája és a jó és a gonosz tudásának fája. Isten megengedte adámnak és nővéreinek, hogy szabadon egyenek minden fajtájú gyümölcsből - kivéve a jó és a gonosz tudásának fáját (1Máz 2:8-9, 17).

Égy tette fel Isten a teremtmény műveire a koronát. És így mondta Isten, hogy minden, amit teremtett vala, jó, igen jó. (1:31)

Á

Az ember eredete

Ma sokan abban hisznek, hogy az ember az Őjlati Őlet alacsonyabb rendű formájiból alakult ki olyan természetes folyamat következtében, amely több milliórd évig tartott, ám ezt az elképzelést nem lehet összehangba hozni a Bibliával. Az ember természetével kapcsolatos bibliai nézet döntő fontosságú eleme az ember visszafejlődés.

Isten teremtette az embert. Az emberi faj eredete az Istenség tanácskozásához vezethető vissza. "Teremtünk ember (1Móz 1:26) - szót Isten. A többes szám itt a Szentháromságra - az Atya Istenre, a Fiú Istenre és a Szentlélek Istenre - vonatkozik (lásd e könyv 2. fejezetét). Isten tehát határozott célal fogott az első ember teremtéséhez (1Móz 1:27).

A föld porából teremtve. Isten az embert "a földnek porából" (1Móz 2:7) teremtette; nem más formákat hozott létre, mint például a víz vagy szárazföldi állatokat, hanem a korábban már létező anyagot használta fel. Amikor megformálta az ember minden szervét, és a megfelelő helyre tette azokat, csak akkor lehelt bele az életnek lehelte, ami az embert élő személytette.

Isten képzőre teremtve. Isten minden állatot - halat, madarat, csőszmájst, rovar, emlőst stb. - "neme szerint" teremtett (1Móz 1:21, 24-25). Minden egyes állatfajnak megvolt a saját jellegzetes formája és képzőge, hogy utódokat hozhatott. Az embert viszont Isten a saját képzőre, nem pedig az állatvilág mintájára alapján teremtette. "Teremtünk embert mi képzőnkre és hasonlatosságunkra" (1Móz 1:26) - mondta Isten. Itt világos tervrészvonal látható az állatvilág és emberiség között. Lukács nemzeti tőblázatában egyszerűen, de határozottan kifejezi ezt a különbséget, ami az emberiség eredetéről. "Ez a dajma, ez pedig Isten." (Lk 3:38)

Az ember kiemelt helyzete. A teremtés csúcspontja az ember megteremtése volt. A mindenható Isten a képzőre teremtett embert bízta meg a föld és minden állat gondozásával. L. Berkhof ezt mondja a dajmáról: "Képtelenség és kivétel volt, hogy az Isten által rábízott természet és teremtményeket uralja, akarata és szándéka alá rendelje, az őt, mind ő, mind egész ragyogás birodalma a mindenható Teremtő és a világgegyetem Urát magasztalja (1Móz 1:28; Zsolt 8:4-9)." [2]

Az emberiség egysége. Mász az első könyvnek nemzeti tőblázata azt mutatják, hogy az a dajma és a %va utókövetkező nemzedékek sora mind az első pár leszármazottja volt. Az egész emberiség természete azonos örökös vagy származástani egységet képez. Pál ezt mondta: "Az egész emberi nemzeti egységet egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész szánán" (ApCsel 17:26).

Fajunk szerves egységnek további jeleit abban a bibliai állításban látjuk, hogy a dajma vétké bűnt és halált hozott mindenkire, az ádvességet pedig Krisztus tette lehetővé mindenki számára (Róm 5:12, 19; 1Kor 15:21-22).

Az ember természetének egysége

Milyen részekből áll az ember? Vajon több, egymástól független részből, testből, lélekből és szellemből?

Az Őlet lehelete. "Formálta vala az Ősr Isten az embert a földnek porjából, Ős lehellett vala az ő orrába Őletnek lehelete. Így lőn az ember Őlő Őlekk." (1Máz 2:7)

Isten "az Őletnek lehelet" lehelte "dím Őlettelen testbe, ezzel Őlővötte a föld elemeit. Az Őlet lehelete "Mindenhatónak lehelete" (Jáb 33:4), ami Őletet ad Őletszikra. Az elektromos Őram szerepéhez hasonlíthatjuk; az Őram Őjthalad az elektromos káoszól kálfőnbőző szerkezetön, Ős amikor bekapcsoljuk a szűnes tővöt, a nűszűrke Őveglapot a szűnek Ős a kőpek Őktető eseműnyorűvű vűltoztatja. Az elektromossűg hangot Ős mozgvűrsol oda, ahol azelőtt semmi sem volt.

Az ember Őlő Őlek. Mit vűltoztatott meg az Őlet lehelete? Amikor Isten megforműjzta az embert a földből, minden szervű megalkotta, a szű-vöt, a tűdejűt, a vesűjűt, a műjűt, a Őpűt, az agyűt stb. - az egűsz tűkűletes volt, de Őlet az Őlet lehelet" lehelte az Őlettelen anyagba, Ős "gy lőn az ember Őlő Őlekk".

A Szentűrsban találhatű kűplet vilűgos. A föld pora (a föld elemei) Ős az Őlet lehelete = Őlőűny vagy Őlő Őlekelemeinek Ős az Őlet leheletűnek egűgűből lett az Őlőűny vagy Őlő Őlek.

Ez "az Őlő Őlek" nemcsak az emberekben, hanem minden Őlőűnyben megvan. A Biblia szerint pűldűl Őlő Őle azokban az Őjlatokban, amelyek bementek Noű bűrkűjűba, Ős azokban is, amelyek nem mentek be (1Máz 7:15, 22).

1Máz 2:7-ben "űlő Őlekek" vagy "űlőűnyek" fordűtött hűber szű a nefes chajűh. Ez a kifejeűs nem kizű emberre vonatkozik, mert utal műg a vű-zűjlatokra, a rovarokra, a csűszűműszűkra Ős a nagytestű szűrazűlűdi Őjlatokra is (1Máz 1:20, 24; 2:19).

A nefes, amit "űlűnyek" vagy "űlűlekek" fordűtanak, a nűfas szűbű ered, amelynek jelentűse: "űlűlegezni". Az Őszűűvetsűgben ennek gűrűg megfelelője a pszűhű. "űAmennyiben a lehelet az Őlet legszembetűnőbb bizonyű-tű nefes alapvetűen Őlű Őűnyek, szeműlynek jelűli az embert." [3] Amikor a Biblia Őjlatokra vonatkoűsan hasznűlja e kifejeűst, mint pűldűl a teremtűsi tűrtűnetben, akkor az Őjlatokat Isten Őlűl teremtett Őlűűnyekűnt mutatja be.

Fontos megjegyezni: a Biblia azt mondja, hogy az ember Őlű Őlekkű lett. A teremtűsi tűrtűnetben semmi sem utal arra, hogy az ember lelket kapott volna, olyasfajta kűlfűn egűget, ami a teremtűskor kapcsolűdött volna Őssze az emberi testtel.

Megoszthatatlan egűg. Nem is tudjuk igazűn felműrni, milyen fontos a teremtűsi beszűmű az ember terműszetű helyes megűrtűsűvel kapcsolatban. A Szentűrs egűges egűsznek mutatja be az embert, hangsűlyozva szerves egűgűt. Akkor tehűt hogyan kapcsolűdik a szellem Ős a Őlek az ember terműszetűhez?

1. A Őlek jelentűse a Bibliűban. Ahogy műr korűjban is emlű-tettűk, az "űűvetsűgben a "űlűlekk" a hűber nefű

fordítási. 1Mózes 2:7 az embert "lőlynek" nevezi, miután a föld elemeiből formált fizikai testbe az élet lehelete került. Hasonlóképpen, ha egy gyermek születik, az életet minden "lélek" az élet egységét egyedülállóan másképp, az életet minden másképp hasonlít egyedtől. Ágy tűnik, a hober neves az a gondolat emeli ki, hogy minden "lőlyben" megvan az egyéniség, ami egyedülállóan sajátosságot ad neki. Ebből az értelemben használva, a neves nem a szemely egy része, hanem maga a szemely, az sok esetben "embernek" vagy azzal rokon értelmű szóval fordítja Bibliánk (lásd 1Mózes 14:21; 4Mózes 5:6; 5Mózes 10:22), vagy "magának" (3Mózes 11:43; Ámos 46:2 stb.)."

Másrészt viszont az olyan kifejezések, mint "az én lelkem", "az én te lelked", "az én ő lelke" stb., általában a szemely helyettesítik (lásd 1Mózes 12:13; 3Mózes 11:43-44; 19:8; Jézus 23:11; Zsolt 3:3; Jer 37:9 stb.). Az angol King James fordítás az "szellemekben 755-szer fordul elő neves szó 100-nál is több helyen "az életnek" mondja (1Mózes 9:4-5; Jób 2:4, 6 stb.).

A neves olykor vággyra, ká-vánsággyra vagy szenvedélyre utal (vö. 5Mózes 23:24; Préd 6:7). Utalhat még az érzelmek központjára (1Mózes 34:3; Ámos 1:7 stb.), az időnként az ember akarati részét jelképezi. 4Mózes 31:19-ben a neves megállít, az B-r 16:30-ban (fordításban: "én") meghal. 4Mózes 5:2-ben (holt test) az 9:6-ban (holt ember) holttestre utal (vö. 3Mózes 19:28; 4Mózes 9:7, 10).

A görög psziché szó használata az "szellemekben" hasonló ahhoz, ahogy az "szellem" használja a neves-életre az emberi életre egyaránt alkalmazza (Jel 16:3). A King James fordítás 40-szer egyszerűen "az életnek" -ra (Mt 6:25; 16:25 stb.). Bizonyos esetekben egyszerűen "embereket" jelent (lásd ApCsel 7:14; 27:37; Róm 13:1; 1Pt 3:20 stb.), másrészt pedig a szemelyes névmással egyenértékű (lásd Mt 12:18; 2Kor 12:15 stb.). Néha az érzelmekre (Mt 14:34; Lk 2:35), az értelemben (ApCsel 14:2; Fil 1:27) vagy a szöve (Ef 6:6) utal."[4]

A psziché nem halhatatlan, hanem halandó (Jel 16:3). El lehet pusztítani (Mt 10:28).

A bibliai bizonyítékok arra utalnak, hogy a neves az a psziché időnként az egész szemelyre, másrészt pedig az em valamire, mint például az indulatokra, érzelmekre, ká-vánsággyokra az érzésekre utal. Ez azonban semmi esetre sem jelzi, hogy az ember ká-t a lőlyből állna. A test az a lőly egyáltalán lőlyezik, egyáltalán ká-pez elválaszthatatlan egységet. A lőlyek nem lőlyezik a testtől elválasztva. Nincs olyan bibliai szöveg, ami arra utalna, hogy a lőlyek mint "tudatosan lőlyező rész, az lőly a testet.

2. A szellem bibliai jelentése. M-g a lőlyeknek fordított hober neves szó jelentése egyéniség, szemelyiség, az "szellemekben" szellemnek fordított hober szó, a ruah az egyéni lélethez létfonosságú erő adó szövekre utal. emberek megleven-tő isteni erő vagy életet jelöl.

A "ruah" 377-szer fordul elő az "szellemekben". A leggyakrabban szellemnek, szölynek vagy lehetnek fordították (1Mózes 8:1 stb.). Az életelő (B-r 15:19), a bítorság (Jézus 2:11), a felhborodás vagy a harag (B-r 8:3), a lelkiállapot (Ámos 54:6), a jellem (Ez 11:19) az az érzelmek központjának (1Sám 1:15) jelölésére is használható.

A lehetre vonatkozóan az emberi ruah az állati ruah közözt nincs különbség (Préd 3:19). Az ember ruah-ja a

halál pillanatában elhagyja a testet (Zsolt 146:4), és visszatér Istenhez (Próvd 12:7; v. Jób 34:14). A ruah gyakran használatos Isten Lelkének jelölésére, mint például a 63:10-ben is. Az "szárvetségekben a ruah az emberre vonatkozóan soha nem jelent a fizikai testtől kátlást, intelligens, örző részt."

A ruah szárvetségi megfelelője a pneuma, ami a pneo, fűjni, lehelni igéből ered. A ruah-hoz hasonlóan, a pneuma sem hordoz olyan jelentést, ami az emberben a testtől függetlenül létező, tudatos részzel utalna. Az szárvetségekben emberre vonatkozóan semmilyen értelemben sem utal ilyen gondolatra. Rm 8:15; 1Kor 4:21; 2Tim 1:7; 1Jn 4:6 és a hasonló szárvetségekben a pneuma kedvet, magatartást vagy érzelmi állapotot jelöl. A személynévként kátlást fajtájának leírására is használja a Biblia, mint például a Gal 6:1; Rm 12:11 stb. A ruah-hoz hasonlóan a pneuma is visszatér az őshoz a halál pillanatában (Lk 23:46; ApCsel 7:59). A Szentírásban, mint a ruah, a pneuma is jelöl Isten Lelkét (1Kor 2:11, 14; Ef 4:30; Zsid 2:4; 1Pt 1:12; 2Pt 1:21, stb.)."[5]

3. A test, a lélek és a szellem egysége. Milyen kapcsolat van a test, a lélek és a szellem között? Hogyan hat ez a kapcsolat az emberre?

a) Kettős egység. A Biblia egy egységet kezel az emberi természetet, és nem határozza meg a test, a lélek és a szellem viszonyát. Egyes esetekben a fogalmakat használja a lélek és a szellem szétválasztására, annyira, hogy mint általában a fogjuk, a magyar fordítás nem kezeli a két szétválasztást. Mária írásában ezt olvashatjuk: "Magasztalja az én lelkem (pszé) az Urat, és írvendez az én lelkem (pneuma) az én megtartás Istenemben" (1:46-47). Jézus az egyik (pszé), más a másik (pneuma) szét használja, amikor az ember lelkéről és testéről beszél (Mt 10:28; 1Kor 7:34). Az előbbi az embernek az Istennel kapcsolatos magasabb rendű képességeit, az utóbbi a fizikai és érzelmi képességeit jelöl.

b) Hármasság. Van egy kivétel azzal az általános bibliai gyakorlattal szemben, amely az embert kettős egységként ábrázolja. Például, aki szétválasztja a test és a lélek között, beszél az ember hármasságáról is. A Károl fordításból származó visszaadott hármasságot. Az ő protestáns fordítás adja vissza: "Maga pedig a békesség Istene... őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes órákban" (1Thessz 5:23). Ez a szakasz pedig azt a végzetet fejezi ki, hogy az embernek a részei közül egy se maradjon ki a megszentelődés folyamatából.

Ebben az írásban a lelkét (pneuma) úgy kell értelmezni, mint az intelligencia magasabb elvét, amely keresztül Isten Lelkével kapcsolatot teremt az emberrel (Rm 8:16). Az ember által formázott Isten Krisztus képmására, hogy a Szentlélek megőri az értelmét (Rm 12:1-2).

A másik szó, amit a magyar "elmé"-nek fordít (pszé), az emberi természetnek azt az alsóbbrendű megnyilatkozását jelenti, amit a "szív", a "készség", az "indulat" szóval lehet a legpontosabban visszaadni. Az emberi természetnek ez a része is megszentelhető: amikor a Szentlélek íráshoz hozza az elmét Isten gondolataival, ez kihat az emberre is, akik között Isten ellen vitázóknak, most alárendelődnek akaratjainak."[6]

A test pedig, amit vagy a magasabb rendű, vagy az alacsonyabb rendű lélek irányít, az emberi természet fizikai valósága, a hős, a örök és a csont.

Például felsorolása, lélek, ká-vájságok és test, egyáltalán nem esetleges. Amikor a lélek megszentelődik, az értelem is hatalma alá kerül, a megszentelt értelem pedig megszentelő hatással van a vágyakra és a ká-vájságokra is. Az az ember, akiben ez a megszentelődés lezajlik, nem fog visszaélni a testével, tehát fizikai egészségére is virágozni fog. A test olyan megszentelt eszközzé lesz, amivel a keresztyén szolgálhatja Urát és Megváltóját. Például egyértelműen az embertermészet egységének gondolatjából kiindulva szándékosan megszentelődésre az embert, rávilágítva, hogy az egység egyen, a test és a lélek megszentelődése szakszerűsége a Krisztus második eljövételére történő eredményes felkészülésre.

c) Oszthatatlan egység. Tehát minden ember oszthatatlan egységet képez. A test, a lélek és a szellem az ember lelki, szellemi és fizikai erejének igen mély kapcsolatja, amely ábrakodik. Ha az egyik területen valami fogyatékosság van, az akadályt jelent a másikon is. A beteges, tisztátalan vagy zavarodott lélek, illetve elme gyengéti az ember érzelmi és fizikai egészségét is. Ez természetesen fordítva is igaz. A gyenge, beteges, szenvedő alkat általában kihat az érzelmi lelki egészségre is. Isten minden embert felelősségteljesen tett azért, hogy egyszemélyes kárpótlást a legjobb áj, ezt jelenti a tiszteletkészsége. Lényeges része ez annak a folyamatnak, amelynek során az emberben újra kirajzolódik a Teremtő képe.

Az ember istenképessége

A hatodik napon teremtett ölelőnyt Isten "ez az ő képére... teremtő" (1Móz 1:27). Mit jelent az, hogy Isten a saját képére teremtette az embert?

Isten képe az hasonlatosságára teremtve. Gyakran felvetődik az a gondolat, hogy az ember erkölcsi és lelki nagyságát feltehetően Isten erkölcsi és lelki természetéből. Mivel azonban a Biblia tanítása szerint az ember a test, a lélek és szellem megoszthatatlan egységet képez, az ember testi tulajdonságainak is valamilyen formában Isten képe kell tükröznie. Isten tehát nem volna lélek? Hogyan hozhatnánk kapcsolatba egy lelket bármilyen formával vagy alakkal?

Ha gondosan megvizsgáljuk, mit tudunk az angyalokról, megálljtuk, hogy Istenhez hasonlóan lelki lények (Zsid 1:7, 14), mégis mindig emberi alakban jelennek meg (1Móz 18:1-19:22; Dán 9:21; Lk 1:11-13; ApCsel 12:5-10). Lehetséges, hogy a lelki lényeknek "lelki test" van, alakkal és tulajdonságokkal (vö. 1Kor 15:44)?

A Biblia szövege arra utal, hogy néha emberként Istenből valamit. Mózes, Áron, Nádáv, Abihu és a hetven nőn állta a lánya (2Móz 24:9-11). Miután Isten a kezével befedte Mózeset, a prófétát megpillanthatta az előtte elvonulást Isten háta - ha nem is az arcát (2Móz 33:20-23). Dánielnek az "átöletet bemutatás" látomásban mint a trónon ülő "regkor" jelent (Dán 7:9-10). A Biblia úgy ír Krisztusról, mint "északi képe a láthatatlan Istennek" (Kol 1:15), és "ez az Ő valóságja" (Zsid 1:3). Ezek a szakaszok arra utalnak, hogy Isten személynél, akinek személynél alakja van. Ez nem lehet meg bennünket, mert Isten az embert a saját képére teremtette.

Isten az embert kisebb tette az angyaloknál (Zsid 2:7) - ez utalás arra, hogy szellemi és lelki ajándékokkal halmozta el. Adámnak nem volt tapasztalata, nem látott a dolgok világát, és még nem fejlődött ki a jelleme, de Isten igaznak teremtette (Pród 7:29), ami az igaz erkölcsre való utalás. [7] Erkölcsileg Isten képe teremtve, igaz volt, és szent (vö. Ef 4:24), része a teremtés műveinek, amiről Isten kijelentette: "Ézigen já" (1Móz 1:31).

Mivel Isten az embert saját erkölcsi képére teremtette, lehetőséget adott neki arra, hogy Teremtője iránti szeretetét a hűségével bizonyítsa. Istenhez hasonlóan az ember is rendelkezett a világszerte kárpótlással, azzal, hogy az erkölcsi kárpótlásnak megfelelően szabadon gondolkozzon és cselekedjen. Így tehát szabadon szerethetett és engedelmeskedhetett, vagy viláshozta a bizalmatlanság és engedetlenségét. Isten azért vállalta annak kockázatát, hogy teremtménye rosszul is dühíthessen, mert csak a szabad viláshozti jogával alakulhat ki az emberben olyan jellem, ami teljesen bemutatja a szeretet elvét, Isten ínyegét (1Jn 4:8). Az ember megteremtésével az volt a célja, hogy az ember az istenképesség legmagasabb fokára jusson: szeresse Istent teljes szívvel, teljes lelkével és teljes elmével, valamint szeresse a többi embert is úgy, mint önmagát (Mt 22:36-40).

Közösségben. "Nem jár az embernek egyedül lenni" (1Móz 2:18) - mondta Isten, és megteremtette a földet. Az Isten hűségét a szeretet kapcsolatában alkot egyéget, az embert pedig a barátság és a hűségig közösség teremtette az Én (1Móz 2:18). E kapcsolatban alkalmunk van egymással élni. Igazán embernek lenni azt jelenti, hogy fontosnak tartjuk a kapcsolatokat. Az Isten országában uralkodás szhang és járást szerves része az, hogy Istenképességünknek ez a vetélete is kifejlődjön.

A környezeti sájkái. "Mondta Isten: Teremtsem én embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjon a földön, az ég madarain, a barmokon, mind az ég és földön, és a földön minden állaton" (1Móz 1:26). Itt egyétt említ meg, hogy Isten az embert a saját képére és az alacsonyabb rendű teremtményeken való uralkodásra teremtette. Isten a saját képviselőket állította az embert az alacsonyabb rendű teremtmények felé. Az állatok nem tudják megérteni Isten uralmát, de képesek arra, hogy szeressék és szolgálják az embert.

Dávid az ember uralmára utalva kijelenti: "És tettél öt kezeid munkáiban, mindent lájba aláj vetted" (Zsolt 8:7). Az em kiemelt helyzete utalt arra a dicsőségre és megtiszteltetésre, amivel megkoronáztatott (Zsolt 8:6). Felelőse volt, hogy uralkodjon a világon felett, bemutatva, illetve a kárpótlás Isten áldásos uralmát a világegyetem felett. Tehát nem vagyunk a kárpótlás teremtésének áldozatainak, akik felett a környezeti erők uralkodnak. Ellenkezőleg! Isten azt akarja, hogy pozitív érzékelés teremtésünk a környezeti formájával, kihasználva azokat a kárpótlás teremtéseket, amelyekbe jutunk, mint az Isten akaratának teljesítésére vonatkozó alkalmakat.

Itt találjuk meg a megoldást arra, miként javíthatjuk az emberi kapcsolatok világunkban, ahol minden felbomlik, darabjaira hull szét. Ezekben rejlik a viláshoz, hogy mit lehet tenni a földi természeti erőforrásokainak érzékelés kizárásával, a levegő és a víz esztelen szennyezése ellen, ami egyre rontja az élet minőségét. Csak akkor lehetünk biztosak abban, hogy boldog, virágzó jövőt várunk, ha elfogadjuk az ember természetével kapcsolatos bibliai szemléletet.

Isten kérése. Nekünk, embereknek Istenhez hasonlóan kell cselekednünk, mert a saját képére teremtett minket. Emberek vagyunk, így nem isteni, mégis minden lehetséges módon alkotáshoz kell bemutatnunk a környezeti teremtésben. A negyedik parancs erre a kérésre hivatkozik, kérésünk kell alkotáshoz valóldásit, hogy a hat első hat napján dolgozzunk, a hetediket pedig megpihenünk (2Móz 20:8-11).

Feltétel nélküli halhatatlanság. Isten halhatatlannak teremtette önmagunkat az engedelmeskedéssel. Szabadon odamehettek az élet felé, hiszen Isten áldást szánt nekik. Halhatatlanságuk csak úgy kerülhet veszélybe, ha megszegik azt a parancsot, ami megtiltotta nekik, hogy a járt és a gonosz tudásának feljárja egyenek. Az engedetlenség kérésével a halál (1Móz 2:17; v. 3:22).

Á

A bűneset

Ádám és Áva megszegte a tőrvenyt, no-ha Isten a saját kőpmására, tőkőletesnek teremtette, Ás tőkőletes helyezte őket. Hogyan kővetkezhetett be ez a radikális Ás rettenetes vőltözés?

A bűn eredete. Ha Isten tőkőletes vilőgot teremtett, akkor hogyan alakulhatott ki a bűn?

1. A bűn eredete Ás Isten. Vajon a teremtő Istentől származik a bűn is? A Szent-rás kijelenti, hogy Isten természetből adán szent (Ása 6:3), Ás nincs benne semmi igazságtalan. ÁCselekedete tőkőletes, mert minden Ája igazság Húsos Isten, Ás nem csaló; igaz Ás egyenes ő!" (5Máz 32:4). ÁTÁjvol legyen Istentől a gonoszság, Ás a Mindenható az Álnokság!" (Jáb 34:10) - jelenti ki a Szent-rás. ÁAz Isten gonoszszággal nem kő-sőthető, Ő maga senkit sem kő-sőrt" (Jak 1:13); gyűllő a bűnt (Zsolt 5:5; 11:5). Isten teremtőse eredetileg Ázigen jő" volt (1Máz 1:31). Egyáltalán nem eredhet Istentől a bűn, mert Ő Ázrő Ádvőssőg szerzőjővő lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki" (Zsid 5:9 - Áj prot. ford.).

2. Akitől a bűn ered. Isten elejő vehette volna a bűn kialakulásának, ha a vilőgegyetemet olyan robotokkal nőpeső-ti be, amelyek csak azt teszik, amire beprogramozták őket. Isten szeretete azonban szőksőgesső tette, hogy olyan Iőnyeket teremtsen, akik Ánkőnt viszonzhatják szeretető. Mőrpedig erre a viszonzásra csak olyan Iőnyek kőpesek, akik rendelkeznek a vőlasztás szabadságával.

Amikor Isten megadta teremtőnyeknek ezt a szabadsőgot, vőllalnia kellett a kockőzati, hogy talőjn lesznek, akik elfordulnak tőle. Sajnálatos mődon bőszkesőg tőmadt Luciferben, a magas rangő angyalban (Ez 28:17; vő. 1Tim 3:6). Mőj nem előgedett meg azzal, amit Isten kormőnyzősi rendőben betőltőtt (vő. Jőd 6), hanem Isten helyőnek elfoglalásra tőrekedett (Ása 14:12-14). E bukott angyal tőrsai kőzőtt az előgedetlensőg magőjt elhíntve, igyekvő uralma alá vonni a vilőgegyetemet. Sokakat meg is nyert magőjnak. Az ebből kővetkező mennyei hőborő azzal őrt vőg, hogy Lucifert - akit most Sőjő, ellensőg nőven ismerőnk - kővetőivel egyőtt kiűztők a Mennyből (Jel 12:4, 7-9; 1Mőg a 8. fejezetet).

3. Az emberi bűn eredete. Sőjő szőjrdan eltőkőlte magőjban, mőj sokat is rővesz arra, hogy csatlakozzanak az Isten uralma elleni Iőzadásához. Ettől mőg a Mennyből valő kiűzetőse sem tőjntorő-totta el. Figyelme a nemrőg megteremtő ember felő irányult. Vajon hogyan tehető Ádámot Ás vővőjő Iőzadásvő? Tőkőletes vilőgban őltek, Teremtőjő megadott nekik, amire csak szőksőgő volt. Hogyan is vőjhatnőnek előgedetlennő Ás bizalmatlannő az irőjnt, aki boldogsőgük forrősa? Az első bűnről szőő beszőmolő adja meg erre a kőrdőre a vőlaszt.

Sőjő elhatőrozta, hogy vőjratlanul tőmad az első emberpőjrra. Áva egyszer a jő Ás a gonosz tudősa főjőnek kője volt, amikor Sőjő kő-győ formőjőban arrő kezdte faggatni, Isten valőban megtiltotta-e neki, hogy a főjő egyen. Áva elmondta, Isten figyelmeztette őket, hogy meghalnak, ha esznek a főjő. Sőjő kőtsőgbe vonta az isteni tiltőjst. ÁBizor nem haltok meg" -mondta. Felkeltette Áva kő-vőjncsisőgőj, azt sejtette, hogy Isten valami csodőjatos, Áj őlmőnytól ak megfosztani őket, attő, hogy olyanok legyenek, mint Ő (1Máz 3:4-5). Ávőjban azonnal győkeret vert a kőtely Isten szavőj illetően. Teljesen lenyőgtők a győmőjcsben őllő-tőjlag rejlő őriőjisi lehetősőgek. A kő-sőrtő rombolő munkőj

megszentelt elmájában. Most már nem Isten szavának, hanem Sátán szavának hitt. Attól kezdve úgy látta, hogy az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, az a ká-vájnatos az a fa a bűnösségért". Ámva engedett a csábításnak, hogy Istenhez hasonlóságot akarjon válni, mert elárgedetlen volt a helyzetével. az szakaszta az árt annak gyámmálcából, az az ada a vele levő fárnak is, az az is evék." (1Mz 3:6)

Isten szava helyett saját árszerveiben b-zva, Ámva elszakította magát Istentől, kiemelt helyről leesett, az bűnössé llyedt. Az emberiség bukásait elsősorban az leginkább az jellemezte, hogy megingott Istenbe az szavába vetett hit. A hitlenség engedetlenséghez vezetett, aminek eredményeként Isten az az emberek kapcsolata megtört, az vág elszakadtak egymástól.

A bűn hatása. Milyen kázzvetlen az hosszán tíván kázzvetkezményekkel járt a bűn? Hogyan hatott az emberi természet? Milyen lehetőségek vannak a bűn leküzdésének az az emberi természet javításának?

1. Kázzvetlen kázzvetkezmények. A bűn első kázzvetkezményeként megváltozott az emberi természet, az ez hatott az emberek kázzvetlen, valamint az Isten az ember kázzvetlen kapcsolatára is. Az az, izgalmas, szemet megnyitálmány csak szögyenörzetet keltett ádmában az Ámvaiban (1Mz 3:7). Nemhogy Istennel váltak volna egyenlővé, amit Sátán nem hanem fálelem támadt bennük, az el akartak rejtőzni (1Mz 3:8-10).

Amikor Isten árdőre vonta ádmot az Ámva a bűnkről, ahelyett, hogy bevallották volna vétkeiket, megprábjátmájsra hártani a felelősséget. az az asszony, akit mellóm adtál vala, ő ada nákem arról a fárról, az evém" (1Mz 3:12) mondta ádm. Szavaival arra ált, hogy Ámva, sőt kázzvetve Isten is felelős a bűnért. Ez egyértelműen mutatja, hogy rontotta meg a bűn ádm kapcsolatát a feleséggel az Teremtőjével. Ámva pedig a kágyát okolta (1Mz 3:13).

Az iszonyatos kázzvetkezmények arra világtanak rá, milyen súlyos volt tárványosságunk. Isten átkot mondott Sátán kázzvetőre, a kágyára, az arra á-tálte, hogy a porban császva másszon, árrákká emlőkezdetve a bűnesetre (3:14). az szál Isten az asszonyhoz: az Felette igen megsokas-tom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szálsz magzatokat; az epekedet a te fárd után, ő pedig uralkodik terajtd" (1Mz 3:16). Mivel ádm nem Istenre, hanem a feleséggre hallgatott, Isten megátkozta a fáldet, hogy az ember munkája tább aggodalommal az fárdással járjon az átkozott legyen a fáld temiattad, fárdásigós munkával álj belőle áletednek minden napjában. Táviset az bogá teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fávát. Orcád ver-tákkával egyed a te kenyeredet, máglen visszatársz a fáld mert abból vettél" (1Mz 3:17-19).

Isten megerősítette, hogy tárványos vältözhatatlan, az minden tárványosság az biztos halálhoz vezet: az Por vagy te porrá leszesz" (1Mz 3:19). Az á-tálet vágrehajtásakor Isten a vágkeseket kiüzte ádeni otthonukból. Attól kezdve az ember nem láphetett kázzvetlenül kapcsolatba vele (1Mz 3:8), az nem szakáthatott az álet fájjának gyámmálcából mert nem kaphatott árrákkáletet. az gy lett ádm az Ámva halandósá (1Mz 3:22).

2. A bűn jellege. Sok bibliaszöveg világosan kifejti, beleértve kázzvetlenül a bűnesetről szálá beszámolást, hogy a bűn erkálcsi rossz, az annak kázzvetkezménye, hogy egy szabad erkálcsi lány az gy dánt, megszegi Isten kinyilatkoztat

akaratajt (1Máz 3:1-6; Rám 1:18-22).

a) A bűn meghatározása. A bűn bibliai meghatározása: "Az, aki az őt tudna jót cselekedni, nem cselekszik, bűne az annak" (Jak 4:17); "Ami pedig hitből nincs, bűn az" (Rám 14:23). A bűn Istennek ártalmas megfogalmazása -gy hangzik: "Isten akarataja valóságban bűn, ha figyelmen kívül hagyjuk, amit Isten kifejezetten elrendelt, vagy éppen azt tesszük, amit kifejezetten megtiltott." [8]

A bűnben nincs semlegesség. Krisztus kijelentette: "Az, aki velem nincsen, ellenem van" (Mt 12:30). Bűn, ha nem hiszünk az Ásban (Jn 16:9). A bűn teljes, mert Istennek az akaratát ellen. Kis az a nagy bűn elkövetőre egyaránt az az -hangzik el majd: "Bűnös". "Ha valaki az egész szívvel, erővel, elmével és szellemével nem engedelmeskedik nekem, az egész szívvel megrontja magát." (Jak 2:10)

b) Bűnös gondolatok, bűnös cselekedetek. Gyakran csak a tiszteletlen szívvel és a szívvel cselekedeteit mondják bűnnek. Krisztus azonban azt mondta, ha az ember haragszik valakire, a Tízparancsolat 6. pontját szegi meg, azt, hogy "Ne haragszol!" (2Máz 20:13); a szívvel pedig a "Ne paráználkodj!" (2Máz 20:14) parancsolatba átközel. Ezért nemcsak a nyilvánvaló cselekedetekben megmutatkozó engedetlenség számít bűnnek, hanem a gondolatokban az a szívvel megfogalmazás is.

c) Bűnös bűntudat. A bűn bűntudatot kelt. A Biblia szemszögéből nézve a bűntudat arra utal, hogy bűntudatos szívvel arra, aki bűnt követett el. Mivel pedig mindannyian bűnösök vagyunk, "az egész szívvel Isten előttünk alázatos" (Rám 3:19)

Ha nem megfelelően kezeljük a bűntudatot, rombolja fizikai, szellemi, lelki képességeinket, szívvel pedig, ha nem tudjuk letenni, halál okoz, mert "az a bűn zsoldja halál" (Rám 6:23).

A bűntudat ellenszere a bűnbocsánat (Mt 6:12), aminek hatására tiszta lesz a lelkiismeretünk, az lelki békességget nyerünk. Isten ilyen bűnbocsánatot szeretne adni a bűnbűnös bűnösnek. Krisztus kegyelemmel hárítja a bűntől megfáradt emberiséget. "Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket." (Mt 11:28)

d) A bűn szíkhelye. A bűn főszeke a Biblia szerint használatban a szív, amit mi elmének nevezünk. A szívvel "az minden szívet" (Pál 4:23). Krisztus rámutatott, hogy az embert gondolatai szennyezik be, mert "az a szívvel szívvel gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráználkodások, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások" (Mt 15:19). A szív az egész szemelyre - az értelemre, az akaratra, az érzelmekre az a testre hat. Az emberi természet úgy jellemezhető, hogy romlott, lealacsonyodott, az egész szívben szívvel bűnös, mert "az a szívvel minden gonosz az" (Jer 17:9).

3. A bűn hatása az emberiségre. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a tiltott gyümölcs leszállása miatt kiszabott halál szívvel az a szigorú -tétel volt. De annak fényében, hogy a szívvel bűne milyen hatással volt az emberiségre, elképzeléseink lehetnek a tiszteletlen szívvel és a szívvel.

Adám Ás Á%va elsősorlálítt fia gyilkosságot kávetett el. Utádaik hamarosan megszegettök a házassági kátelök a tábbnejúsg gyakorlatáival. A gonoszság Ás az erőszak hamarosan betáítáítte az egész Földet (1Máz 4:8, 23; 6:11-13). Mivel nem tártók Isten felszáítáísaival, hogy tártójenek meg, Ás Ájuljanak meg, Ágy csak nyolc ember menekült meg a megtáÁsre nem hájákat elpusztá-tá ÁzÁnvtól. Az emberiság vÁ-zÁzÁn utáni tártánelmekíváttel - szomoró beszámólá az emberi természetbússágáól fakadá cselekedetéről.

a) Az emberiság egyetemes bússáge. A tártánelmél kitúnik, hogy Adám leszármazottainak is búss a természet Ávid ezt mondta imádságában: "Egy Áló sem igaz előtt" (Zsolt 143:2; vÁ. 14:3). "Nincsen ember, aki ne vátke" (1Kir 8:46) Salamon pedig ezt fogalmazta meg: "Ki mondhatná azt: megtisztá-tottam az Án szá-vemet, tiszta vagyok az Á bússámtól?" (PÁld 20:9) "Mert nincs egy igaz ember is a Földén, aki ját cselekednök, Ás nem vátkeznök." (PrÁ Ásszávetság Áppen ilyen egyértelműen jelenti ki, hogy "Mindnyájan vátkeztek, Ás szúkÁkÁdnek az Isten dicsőnkÁl" (RÁm 3:23), Ás "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bú mibennnk, magunkat csaljuk meg, Ás igazság nincsen mibennnk" (1Jn 1:8).

b) A bússág Ártáketes vagy szerzett? Pál kijelentette: "Adám mindnyájan meghalnak" (1Kor 15:22). Másutt megjegyezte: "Annak Árt, mikÁppen egy ember Álta játt be a világra a bú, Ás a bú Álta a halál, Ás akÁp halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vátkeztek" (RÁm 5:12).

A szá-v romlottsága az egész emberre hat. Jáb ilyen Ártelemben kiáltott fel: "Ki adhat tisztáit a tisztáitalanbÁ? Senki" (JÁb 14:4). "ÁmÁ, Án vátkekben fogantattam, Ás búben melengetett engem az anyám" (Zsolt 51:7) - mondta Ávid pedig megállapá-totta: "A test gondolata ellenságeskedÁs Isten ellen; minthogy az Isten tárvÁnyÁnek nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt" (RÁm 8:7-8). A megtáÁs előtt a hívök "termet szerint haragnak fiai" (Ef 2:3).

Noha már gyermekkorunkban búss magatártást alaká-tunk ki az utáízzal, az előbbi szávegek megerősá-tik, hogy alapvető bússágáket Ártáketé. Az emberiság egyetemes bússáge azt bizonyá-tja, hogy természet szerz, Ás nem a jára hájunk.

c) A búss magatártást megsántetése. Sikerá-e az embereknek eltávolá-tani a búnt az Áletákból Ás a társadalombÁ?

Kudarca Á-táttett minden prábákozás, ami arra íányul, hogy az ember a saját erejéből igazzá tegye az Áletét. Krisztus szerint mindenki a bú szolgája, aki már kávetett el búnt. E rabszolgáságbÁ pedig csak isteni erő szabadá-that ki. De Krisztus bátorá-t: "Ha a Fió megszabadá-t titeket, valásággal szabadok lesztek" (Jn 8:36). Csak akkor vÁlhattok igazzá - mondta Krisztus -, ha "Án bennem maradtok", mert "ÁnÁlam nálkÁl semmit sem cselekedhettek" (Jn 15:4-6).

MÁg Pál apostolnak sem sikerált Áneréből igaz Áletet Álnie. Ismerte Isten tárvÁnyÁnek tákÁletes márcÁjÁ megfélelni annak. Erőeszá-táseire gondolva ezt Á-rta: "Mert amit cselekszem, nem ismerem; mert nem azt má-velem, ami akarok, hanem amit gyúlÁlÁk, azt cselekszem." "Mert nem a ját cselekszem, amelyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok." Majd rámutatott, milyen hást tett a bú az ÁletÁre: "Ha pedig Án azt cselekszem, amit nem akarok, nem Án má-velem már azt, hanem a bennem lakozá bú." Kudarcai ellenÁre elismerÁssel adá-zott Isten csodálatos tárvÁnyÁnek, "Mert gyÁnyÁrkÁdÁm az Isten tárvÁnyÁben a belső ember szerint; de Ájtok e"

tárványt az Ön tagjaimban, amely ellenkezik az elmám tárványával, és engem rabul át a bűn tárványának, az Ön tagjaimban. Á, Ön nyomorult ember! Kicsoda szabadát meg engem e halálnak testéből?" (Rám 7:15, 19-20, 22)

Pál végül elismerte, hogy isteni erőre van szükség a győzelemhez. Krisztus által fellelő-tja a test szerinti ölelet elkezdődik a lelkek szerinti ölelete (Rám 7:25; 8:1).

Ez a lelkemben való ölelet Isten általak-tal ajándéka. Isten kegyelme által győzelemre jutunk mi, akik holtak voltunk vétkeink és bűnünk miatt (Ef 2:1, 3, 8-10). A lelki ölelet annyira általak-tja az öleletet (Jn 1:13; 3:5), hogy teremtésről beszélhetünk. "Ez a rögök elméltak, a-ma, ölelet lett minden." (2Kor 5:17) Az ölelet magam zárja elkévetésnek lehetőségét (1Jn 2:1).

4. A fejlődés az ember bukása. A teremtéstől kezdve Sőtín sokakat megzavart azzal, hogy gyengítette az emberis eredetéről és az ember bukásáról szent-ráisi beszámolóba vetett hitet. A fejlődést az emberiség átermő nőzetnek mondhatnánk, oly nőzetnek, ami azon a feltételezésen alapszik, hogy az ölelet kialakulása a véletlen ke vezethető vissza, az emberek pedig hosszú fejlődési folyamat által az ölelet alacsonyabb rendű formáiból alakultak ki. Az erősebb tálelőse folyamatban a fejlődés öleletin való névekedéssel ölelet el jelenlegi állapotukat. Mag nem a bennük rejlő lehetőségük határait, tehát mag mindig tart a fejlődésük.

A keresztények egyre nagyobb számban fogadják el az isteni fejlődést, aminek lényege, hogy Isten a fejlődés felhasználásával hozta létre a mászes első kényve szerinti teremtést. Az isteni fejlődés képviselői nem más szerinti fogadják el mászes első kényvet, hanem allegóriának vagy hitregnek tekintik.

a) Az emberrel és a fejlődéssel kapcsolatos bibliai nőzet. A teremtéstörténetet elfogadva keresztényeket az aggaszt hogy miképpen hat a fejlődés elmélete a keresztény hitre. James Orr a kévetkező rta: "Ma a kereszténységnek tantételek ellen irányul, apránként ölelető támadásokkal kell szembenéznie... hanem a világról alkotott, határoz megfogalmazott ha-mis nőzettel, ami illő-talag tudományos alapokon nyugszik, és amit egyenesen öleletettek fel, vélet meg, Áim alap gondolata a kereszténység rendszerének gyökerére sőt le." [9]

A Biblia elutasítja mászes első kényvetnek allegóriaként vagy hitregként való magyarizációt. A Biblia r-ri 1Máz 1 fejezetét való mászes táleletnek mondják. Adám, Áva, a kgy és Sőtín a nagy kélelem drámájának tálelet szereplője (Iásd Pród 7:29; Mt 19:4-5; Jn 8:44; Rám 5:12, 18-19; 2Kor 11:3; 1Tim 2:14; Jel 12:9).

b) A Golgota és a fejlődés. A fejlődés minden formában és alakban ellentmond a kereszténység alapjainak. Leonardo Verduin illő-totta: "Ez a ézbukásról" szent-ráisi táleletet helyét a felemelkedésről szent-ráisi táleletet foglalta el." [10] A ké és a fejlődés széles ellentétben áll egymással. Vagy az tálelet, hogy Isten a saját kéleletre teremtette öleletle késebb bűnbe estek, vagy nem. Ha nem ez tálelet, akkor mi ölelet annak, hogy keresztények legyünk? A fejlődés Golgota eseménye vonja a legmelyrehatóbban kéleletbe. Ha nem tálelet meg a bukás, mi ölelet lenne szükség arra, hogy Krisztus meghaljon helyettünk? A halál - nemcsak általánosságban véve, hanem kifejezetten Krisztus öleletünk véllal halála - azt hirdeti, hogy az emberiség helyzete nincs rendben. Magunkra hagyatva egyre mélyebbre süllyednénk, s végül az emberi faj teljesen megsemmisülne.

Reményünk abban van, aki a kereszten fűggett. Egyedül az Ő halála tárja elénk a teljesebb, jobb, soha végtelen nem örök élet lehetőségét. A Golgota azt hirdeti, hogy szükségünk van helyettesre, aki felszabadít minket.

c) A testet alkotás és a fejlődés. A teremtés vagy fejlődés kérdéseire talán akkor találjuk meg legjobban a választ: emberiség teremtését a testet alkotásnál figyeljük. Isten teremtő munkáját végezte, amikor a másodjára, Krisztust beléptette a történelembe. Ha Isten véghez tudta vinni ezt a páratlan csodát, akkor nem kérdéses volt megformázni az első ádámot is.

d) Nagykorúvá vált volna az ember? A fejlődés tanának hirdetői gyakran hivatkoznak a tudománynak az elméleti nézőpontjára, az evolúciós sorban tapasztalható hihetetlenül nagyretű fejlődésre, amiben annak bizonyítékait látjuk, hogy az saját sorsának ura. A tudomány megadja neki mindazt, amire szükség van, így ha elég idő áll a rendelkezésre fogja oldani a világszerte felmerülő kérdéseket.

Ennek ellenére a technika messzi szerepét egyre nagyobb féltéssel figyelik, mivel az sodorta bolygókat a pusztulás szélére. Az embernek egyáltalán nem sikerült leigéznie az uralma alatt tartania bűnös szavát. Ennek következtében a tudomány fejlődése csak még veszélyesebbé tette a világot.

A féltés és a féltésbeesés filozófiai jelét egyre inkább átvényesnek tekintik. Ma részen cseng a Sándor pásztor szavai: "Az emberi szavban a féltés a remény." Járunk inkább megkínzva a valóság helyére napok reménye nélkülünk el" (Jób 7:6). Az ember világra már hanyatlak. Valakinek le kellett jönnie az ember történelmének a világról, hogy megvédje azt, és ő reményget adjon.

Reménység. Milyen nagy lett az emberiség romlása? A keresztnél emberek gyilkolták meg Teremtőjüket - ez a legszörnyűbb apagyilkosság! Isten mégsem hagyta reménytelenségben az embert!

Dávid arról gondolkodott el, milyen szerepet szánt Isten az embernek, amikor megteremtette. A zsoltáros először is lenyűgözötte a világegyetem rejtélyei volta, és akkor megállta az emberiség igazi helyzetét. Az ember és Isten közötti kapcsolatát ezt mondta: "Kézzel tetted őt kisebbnek az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel meöltetted őt kezeid munkáján, mindent lájba aláj vetted" (Zsolt 8:6-7; Zsid 2:7).

A bukás dacára is megmaradt az emberi méltóság tudata. Az istenkegyesség megöröklés, de nem méltó el nyomtalanul. Még mindig az ember az Isten képviselője a földön, noha elbukott, erkölcsében romlott, bűnös lett. Természetesen alacsonyabb rendű az isteni természetnél, mégis, azt a nemes tisztet kapta Istentől, hogy a földön a teremtett világ gazdái legyenek. Amikor Dávid ezt felismerte, a halála és a kegyesség szavait ki belőle. "Mi Urunk, Istenünk mily felszöges a te neved az egész földön!" (Zsolt 8:10)

A kegyelem szöveg

Az első emberpár bűnössé lett a tőről nyszegése miatt. Többé már nem képes ellenállni Sátánnak. Vajon megszabadulhat-e valahogy, vagy magára marad, hogy elpusztuljon? Van számára remény?

A bűnesetkor keltett szívettség. Mielőtt Isten átkötletet mondott az elbukott emberpár bűne felett, reményesget adott bemutatva a kegyelem szívettségét. "ÉzÉllenségeskedést szerzek keltetted és az asszony keltett, a te magod kelt az ő magva kelt; az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod" (1Máz 3:15) - mondta Isten.

Isten 1/4zenete azört jelentett bitorást, mert kifejtette, hogy noha Sátánnak sikerült az emberiséget gonosz bűnkörbe keré-tenie, végül mágis legyőzt lesz. Megkeltetett a szívettség Isten és az emberiség keltett. Által Isten előszőr vödöbástyát á-gört a bűnnel szemben. Gyűletet támaszt a kgy és az asszony - Sátán kelt Isten népe kelt. Ez megtéri az ember kapcsolatát Sátánnal, és utat nyit, hogy megő-tsa kapcsolatát Istennel.

Avszadokon áit kellett tartania a háboráságnak Isten egyháza és Sátán kelt. A 1/4zdelem Jézus Krisztus halálával árt tetőfokára, mert Ő a próféciaiban megnevezett asszony magva. Sátán veresget szenvedett a Golgotá gonoszásig atyja megmarta ugyan az asszony magvát, de végül veresget szenvedett.

Mindazok, akik elfogadják az Isten által felajánlott kegyelmet, megismerik a bűnnel szembeni gyűletet. Áppen ez teszi őket sikeressé a Sátánnal folytatott csatájukban. Hit által ők is részesülnek a Megváltás Golgotáj aratott diadaljában.

A teremtés előtt létrehozott szívettség. Isten nem a bűneset után hozta létre a kegyelem szívettségét. A Szent-rá mutat, a Szentháromság tagjai már a teremtés előtt kelttek egymással, hogy megmentik az emberiséget, ha bűnbe esne. Pál leírja, hogy Isten "ÉzÉbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése elő hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetsése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét" (Ef 1:4-6 - Áj prot. ford.; v. 2:1-9) Krisztus engesztelő áldozatárva szíva Páter a keltetkezőt mondta: "ÉzÁki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapása előtt..." (1Pt 1:20)

A szívettség megingathatatlan alapra, Isten á-görétre és fogadalmára épült (Zsid 6:17-18). Jézus Krisztus lett a szívettség keze (Zsid 7:22). Kezes az, aki magára vállalja valaki más adásait vagy keltettségét, ha az a szemely nem tudja azt megfizetni. Krisztus kezése tehát azt jelenti, amennyiben az emberiség bűnbe esik, ő vállalja a bűntétést helyettük. Megfizeti az ártat a megváltásukért, engesztelést szerez bűntetteikért, eleget tesz Isten megszegett törvénye keltésének. Egyetlen ember vagy angyal sem lett volna képes ezt a felelősséget magára v Egedül Krisztus, a Teremtő, az emberiség képviselője, feje vállalhatta e felelősséget (Róm 5:12-21; 1Kor 15:22).

Isten Fia nemcsak a szívettség keze, hanem Ő a keltbenjárás és a végrehajtás is. Szerepének ezt az oldalát mutat amikor testet áltelt Fiaként beszélt keltétéséről. "ÉzÁzört szíllottam le a Mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elkéltt engem" (Jn 6:38; v. 5:30, 43) - mondta. Az Ájának az az akarata, hogy "Ézmindaz, aki láítja a Fiát, és hisz benne, Árték álete legyen; és Án feltámasszam azt az utolsó nap 6:40). "ÉzAz pedig az Árték álet - mondta -, hogy megismerjenek tégéd, az egyedül igaz Istent, és akit elkélt, a Krisztust." (Jn 17:3) Szolgálata végén bizonyástgot tett arról, hogy az Áya akaratát hajtotta végre. "ÉzÁon dicső-tett tégéd e Földén; elvégeztem a munkát, amelyet réim báz-tál, hogy végezzem azt." (Jn 17:4)

A kereszténység teljesítése, amit megfogadott, hogy az emberiség kezébe kerül a szellemiségben. Amikor felkiáltott: "Éljen a kereszténység!" (Jn 19:30) - jelezte, hogy befejezte a földet. Saját életével fizette meg a szellemiség megszerzése miatt szükséges vért, és ezzel biztosította a bűntől való megszabadulást az emberek számára. Abban a pillanatban Krisztus erre tért vissza, hogy a kegyelem szellemiségét. A bűntől való megszabadulást Isten fiaival leányaival fogadja, ha hisznek Krisztus engesztelő vételében, és így az életet megkapják.

A kegyelem szellemisége szemlélteti Istennek az emberiség iránti végtelen szeretetét. Ezt a szellemiséget ugyan megteremtés előtt létrehozta, de csak a bűntől való megszabadulást mutatta be. Isten és az emberiség bizonyos körülmények között.

A szellemiség megőrzésére. Sajnálatos módon az emberek az életük előtt és után is elutasították a kegyelem szellemiségének nagyszerű ajánlatát (1Máz 6:1-8; 11:1-9). Amikor Isten jobbra fordította a szellemiséget, ezt a bűntől való megszabadulást. Ismét megerősítette a megváltás áldását. "Éljen az élet az életben minden nemzetségnek, megengedve az élet beszédének." (1Máz 22:18; Vék. 12:3; 18:18)

A Szentlélek a bűntől való megszabadulást a szellemiség feltételei iránti hűségre világít rá. A bűntől való megszabadulást Istenben, az élet tulajdonát az önmagunk igazságát (1Máz 15:6). A szellemiség megerősíti Isten tért vissza, hogy a bűntől való megszabadulást Isten kegyelme alapján részesül a szellemiség áldásában, ami az életet az engedelmes szellemiségtől is félteti (1Máz 17:1; 26:5).

A bűntől való megszabadulást, hitre való tekintettel, ezt mondja a Biblia: "Éljen... mindazoknak, akik... hisznek" (Róm 4:11). Ő az engedelmes szellemiségben megmutatkozó hit által megigazulás Isten által elfogadott példája (Róm 4:2-3; Jak 2:23-24). A kegyelem szellemisége nem írást ad, hanem magán a bűntől való megszabadulást a bűntől való megszabadulást, hanem csak azok akik kímélik a bűntől való megszabadulást példáját. "Éljen akik hitből vannak, azok az élet bűntől való megszabadulást." (Gal 3:7) A bűntől való megszabadulást minden ember számára lehet az élet szellemisége szellemiségi áldásában, aki eleget tesz ennek a feltételnek: "Éljen pedig Krisztus által a bűntől való megszabadulást, aki a bűntől való megszabadulást a bűntől való megszabadulást." (Gal 3:29). Isten oldaláról nézve a bűntől való megszabadulást megváltás volt (Zsid 9:1). Izrael azonban kiforgatta azt eredeti mivoltából, és cselekedetein alapuló szellemiséggel tette (Gal 4:22-31).

Az élet szellemisége. Későbbi ígehelyek beszélnek az élet vagy jobb szellemiségről. [11] Nem az élet van ez így, mintha szellemiség megváltozott volna, hanem mert (1) Izrael hitetlensége kíméltében Isten élet szellemiséggel a cselekedetek rendszerével alacsonyították; (2) kapcsolatba hozták Isten szeretetének Jézus Krisztus testét a bűntől való megszabadulást, halálában, feltámadásban és a bűntől való megszabadulást a bűntől való megszabadulást kinyilatkoztatásával (Vék. Zsid 8:3) csak a kereszténység megváltása a szellemiséget (Dán 9:27; Lk 22:20; Róm 15:8; Zsid 9:11-22). [12]

A bűntől való megszabadulást, amit a szellemiség kímélt az azoknak, akik elfogadják. Isten kegyelme által a bűntől való megszabadulást nekik. Felajánlja, hogy a Szentlélek szellemiségében a bűntől való megszabadulást a bűntől való megszabadulást a bűntől való megszabadulást kirajzolja Alkotójuk előtt (Jer 31:33). Az élet szellemisége és az élet szellemiség tapasztalata által a hívő Krisztus igazságában és a hit által megigazulásban részesül.

A szellemiség megőrzésével az ember annyira átalakul, hogy a lélek győzelmét termi: "Éljen a bűntől való megszabadulást, a bűntől való megszabadulást, a bűntől való megszabadulást."

bűntudást, szűz-vesszőt, jászágót, húst, szeládságot, mártírketességet" (Gal 5:22). Krisztus átvázát kegyelmének erejével úgy lehet, ahogy Krisztus ált, nap mint nap árvendve azoknak a dolgoknak, amelyek kedvesek Istennek (Jn 8:29). Az elbukott emberiség egyetlen reménye az, ha elfogadja Isten hívését, hogy lépjen vele kapcsolatba a kegyelem szívében. A Jézus Krisztusba vetett hit által valóságig lehet számunkra ez a kapcsolat, ami biztosítja, hogy gyermekév fogad Isten, és Krisztussal együtt országát árvendve tesz.

Á

Lébjegyzet

Á

1.

Á

Az emberről szóló tananyagot használatos teológiai kifejezések az emberi család kárhozatának tiszteletében. E fejtegetésben az ember nemcsak a fira vonatkozik, a nő kizárásával, hanem a tisztelet megőrzésének folyamatosága érdekében a teológiai hagyományokkal és jelentéssel kapcsolatban használatos ágy.

2.

Á

Berkhof, Systematic Theology; 183. oldal

3.

Â

â€žSoul" SDA Encyclopedia, javÃ-tott kiadÃs, 1361. oldal

4.

Â

â€žSoul" SDA Bible Dictionary, javÃ-tott kiadÃs, 1061. oldal

5.

Â

I. m., 1064. oldal

6.

Â

SDA Bible Commentary, javított kiadás, 7. kötet, 257. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, javított kiadás, 3. kötet, 1090. oldal

8.

Â

„Sin, I” SDA Bible Dictionary, javított kiadás, 1042. oldal

9.

Â

James Orr, God's Image in Man (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1948), 34. oldal

10.

Â

Leonard Verduin, Somewhat Less than God: The Biblical View of Man (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1970), 69. oldal

11.

Á

Az ÁjszÁrvetsÁg IzrÁjel tapasztalatÁjt a SÁ-nai-hegyi rÁcgi szÁrvetsÁggel hozza kapcsolatba (Gal 4:24â€“25). A SÁ-nai Isten megÁjÁ-totta ÁrvÁk kegyelmi szÁrvetsÁgÁt szabaddÁj tett nÁpÁvel (1KrÁn 16:14â€“17; Zsolt 105:8â€“11; Gal 3:12). MegÁgÁrte nekik: â€žMostan azÁrt, ha figyelmesen hallgattok szavamra, Ás megtartÁjtok az Án szÁrvetsÁgemet, Ág lesztek nÁkem valamennyi nÁp kÁjt az enyÁim; mert enyÁm az egÁsz FÁld. Ás lesztek ti nÁkem papok birodalmában, mint "szent nÁp" (2MÁz 19:5â€“6; vÁ. 1MÁz 17:7, 9, 19). A szÁrvetsÁget a hit Általi megigazolÁsra alapozta (RÁm 10:6â€“8; 30:11â€“14), Ás azt akarta, hogy a tÁrvÁny a szÁ-vÁkbe legyen Á-rva (5MÁz 6:4â€“6; 30:14).

Mindig fennÁll annak veszÁlye, hogy a hívök a cselekedetek Általi ÁdvÁssÁg rendszerÁvÁ alacsonyÁ-tjÁk le a kegyelmi szÁrvetsÁgÁt. A rÁcgi szÁrvetsÁg pÁldÁjjakÁnt hasznÁlta fel PÁl apostol ÁbrahÁm esetÁt, amikor nem bÁ-zott is saját cselekedeteire hagyatkozva akarta megoldani gondjait (1MÁz 16; 12:10â€“20; 20; Gal 4:22â€“25). TulajdonkÁppen azÁta lÁtezik a cselekedetek Általi megigazolÁs gondolata, amiÁta a bûn felÁtÁtte fejÁt a vilÁgon, Ás megtÁrt az ÁrvÁk szÁrvetsÁg (HÁs 6:7). IzrÁjel tÁrtÁnelme sorÁjn a tÁbbsÁg igyekezett â€žaz ő tulajdon igazsÁgukat... ÁrvÁ tÁrvÁny cselekedetei" Által (RÁm 9:30â€“10:4). A tÁrvÁny betûje szerint Áltek, Ás nem lÁlek szerint (2Kor 3:6). A tÁrvÁl akartak megigazolni (Gal 5:4), Á-gy a tÁrvÁny Átka alatt, szolgasÁgban Áltek, nem szabadon (Gal 4:21â€“23). Ezzel lealacsonyÁ-ttÁjk a SÁ-nai hegyÁi kÁtÁtt szÁrvetsÁget.

A ZsidÁkhoz Á-rt levÁ az elsö, azaz a rÁcgi szÁrvetsÁget IzrÁjelnek a SÁ-naitÁl kezdödö tÁrtÁnelmÁre alkalmazza. rÁmutat e szÁrvetsÁg ideiglenes voltÁra. Bemutatja, hogy Isten a lÁvitai papsÁgot is ideiglenes szervezetnek szÁnta, jelkÁpes feladat vÁgzÁsÁre, addig, amÁ-g a valÁsÁg Krisztusban elÁrkezik (Zsid 9; 10). SajnÁlatos mÁdon sokan nem lÁttÁjk meg, hogy a szertartÁsok Án magukban ÁrtÁkelenek (Zsid 10:1). Nem ismertÁk fel Krisztus igazi kÁldetÁsÁt azok, akik az â€žÁjrnÁk" rendszerÁhez ragaszkodtak akkor is, amikor az elökÁpet felvÁltotta a kÁp, az ÁjrnÁkot a vÁzÁrt e kemÁny nyelvezet, hogy kiemelje az Áj, a SÁ-nainÁl kÁlÁnb szÁrvetsÁg magasabbrendûsÁgÁt.

A rÁcgi szÁrvetsÁget tehÁjt mind pozitÁ-v, mind negatÁ-v kifejezÁsekkel be lehet mutatni. NegatÁ-v megÁjelÁ-tÁsbe utal, hogy a nÁp eltorzÁ-totta Isten ÁrvÁk szÁrvetsÁgÁt. A pozitÁ-v utalÁsokban az Isten Által elrendelt ideiglenes fÁldi szolgÁlatot jelÁli, aminek az volt a szerepe, hogy az emberisÁg bukÁsa Által teremtett szÁksÁghelyzetben lÁpjen hatÁlyba. LÁsd mÁg White: PÁjtriÁrkÁk Ás prÁfÁtÁk, 329â€“333. oldal; White, â€žOur Work", Review and Herald, 1902, 23., 8. oldal; White, â€žA Holy Purpose to Restore Jerusalem", Southern Watchman, 1904. március 1., 142. oldal; Hasel, Covenant in Blood (Mountain View, CA; Pacific Press, 1982); vÁ. Wallenkampf, Salvation Comes From the Lord (Washington, D. C.; Review and Herald, 1983), 84â€“90. oldal

12.

Á

VÃ¶. Hasel: Covenant in Blood